

Zingen: Psalm 134:1,2

Looft, looft nu *aller* heren HEER',

Gij *zijne knechten*, geeft Hem eer,

Gij, *die des nachts* Zijn huis bewaakt

En voor Zijn *dienst in ijver* blaakt!

Heft *uwe handen* naar omhoog,

Slaat *naar het Heiligdom* uw oog,

En *knielt eerbiedig* voor Hem neer:

Looft, looft nu *aller* heren HEER'!

Gebed**Lezen: Psalm 134****Inleiding**

Boven de Psalm staat “Opwekking tot lof en gebed”. De priesters en de Levieten worden vermaand om God te loven en voor de gemeente te bidden. Matthew Henry leidt de Psalm als volgt in: Dit is de laatste van de liederen Hamaäloth. En wanneer zij op één of ander moment alle tezamen gezongen zijn in de tempeldienst, dan is deze psalm daar een geschikt slot van, want de bedoeling ervan is de leraren op te wekken om hun werk in de nacht voort te zetten, wanneer de plechtigheden van de dag voorbij waren. Sommigen maken deze Psalm tot een dialoog.

1. In de eerste twee verzen worden de priesters of de Levieten, die de hele nacht op waren om de wacht over het huis des HEEREN te houden, opgeroepen om hun tijd die zij op wacht waren niet te besteden aan ijdel gepraat maar aan gewijde handelingen.
2. In het laatste vers bidden zij, die op deze manier opgewekt zijn om God te loven, voor hem, die hen daartoe aanspoorde, hetzij de hogepriester, hetzij het hoofd van de wacht.

Calvijn tekent bij de samenvatting van de inhoud aan dat het een opwekking is om God te loven, en hoewel zij voor alle gelovigen is in het algemeen, wordt zij toch meer bijzonder tot de priesters en Levieten gericht.

Dächsel geeft een treffende beschrijving van het bedevaartsboekje wat begon met Psalm 120 en eindigde met Psalm 134. Hij schrijft het volgende: Het begin aan ons bedevaartsboekje werd gevormd door een lied (Ps. 120), dat, zo als wij gezien hebben, gezongen werd door de naar Jeruzalem optrekkende feestkaravanen, wanneer zij de grenzen van Samaria voorbijtrokken; met het tweede lied betrokken zij hun nachtleger te Jericho, en met het derde (Ps. 122) waren zij, na het afleggen van hun dagreis tussen Jericho en Jeruzalem, onder de poorten der heilige stad aangekomen en rangschikten zij zich tot een plechtige optocht naar de tempel. Gedurende de optocht zelf was men gewoon de volgende negen liederen (Ps. 123-131) te zingen en herinnerde men zich de noden en verzoeken, door welke de gemeente had moeten doorgaan na het terugkeren uit de Babylonische ballingschap tot aan de herstelling van tempel en staat, maar ook de Goddelijke belofte, met welke zij zich ten tijde van hun verdrukking hadden kunnen troosten; zij bedachten, hoe zij, terwijl zij het roepen tot de Heere en het wachten op Hem geleerd hadden, tot ware ootmoed en tot stille gelatenheid

en zo op de enige weg des heils gekomen waren. Met Ps. 132 trokken, gelijk het schijnt, ten tijde van het avondoffer de karavanen de tempel binnen en woonden daarop de godsdienst bij. Het voorlaatste lied (Ps. 133) was bijzonder geschikt, om op iedere van de verscheidene feestdagen aangeheven te worden, wanneer weer een heilige feestelijke vergadering had plaats gevonden en de zegen van de gemeenschap der heiligen tot bewustzijn had gebracht. Dit bedevaartsboekje wordt eindelijk door een lied gesloten (Ps. 134), dat, gelijk wij niet betwijfelen, de afscheidsgroet aan de tempel bevat, door de feestgenoten na het volbrengen van de laatste godsdienst in de heilige feesttijd aangeheven. Het werd tot de Priesters en Levieten gericht, die, al was de feestvierende gemeente uit elkaar gegaan en elke karavaan de volgende morgen naar haar woonplaats in het heilige land teruggaan, toch zonder ophouden in de tempel verder dienden, en zelfs 's-nachts op hun posten bleven. Deze knechten des Heeren konden ook weer de gemeente, die feest gevierd had, niet uit elkaar laten gaan en naar hun vaderland laten terugtrekken, zonder haar een zegen tot afscheid mee op de weg te geven. De Psalm is door die geestelijke zanger vervaardigd, die het bedevaartsboekje verzamelde en tot een zo goed geordend geheel rangschikte, terwijl hij bij de liederen van David (Ps. 122, 124, 131, 133) en Salomo (Ps. 127 en 132) en van zijn onmiddellijke voorganger (Ps. 120, 121, 123, 125, 126, 128) nog drie producten van zichzelf (Ps. 129, 130, 134) voegde (Ezra 4:24), en ook hier zowel de trapsgewijze voortgang van gedachten, die de liederen Hammaäloth kenmerkt, als hun daarmee samenhangend dramatisch karakter op het oog heeft. (Neh. 1:3)

In de huidige erediensten is Psalm 134 een Psalm die gezongen wordt door de gemeente als christelijke ouders hun kind ten doop houden, of nadat belijdenis des geloofs is afgelegd. Ook wordt deze Psalm gezongen bij bevestiging van ambtsdragers of als een predikant wordt toegezongen bij een intrededienst of afscheidsdienst. Ook bij herdenking van een ambtsjubileum wordt deze Psalm aangeheven door de gemeente. Het is misschien wel één van de bekendste Psalmen geworden.

1 EEN lied Hammaäloth. Zie, looft den HEERE, alle gij knechten des HEEREN; gij, die allen nacht in het huis des HEEREN staat.

Ook deze Psalm behoort tot de liederen Hammaäloth, ofwel een lied der trappen. Na de aanhef begint ze, net als in Psalm 133, met het woordje “zie”. Het woordje “zie” of “ziet” komt vaak voor in de Bijbel. In dit woord ligt een grote kracht. Door het woord “zie” brengt de Profeet de Levieten als het ware tot een zaak die op het ogenblik zelf geschiedt, want het betaamde hen om, door de blik voorturend op de Tempel gericht te houden, des te meer opgewekt en aangespoord te wezen tot de beoefening van de godsvrucht (Calvijn). Het woord “zie” kondigt vaak een gebeurtenis aan van groot gewicht. Denk maar eens aan hetgeen staat vermeld in Jesaja 7:14: “Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven: **Zie**, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren en Zijn Naam IMMANUËL heten.” De kanttekeningen geven hierbij het volgende weer: “Dit woord vermaant tot naarstige opmerking van hetgeen dat er gezegd zal worden; en dit is de zin: God zal zekerlijk die belofte van het zenden Zijns Zoons, Die in de volheid des tijds uit den stam van Juda van een maagd zal geboren worden, volbrengen; daarom zal Hij ook die belofte nog veel meer kunnen en willen gestand doen, die Hij doet belangende de verlossing uit de handen en macht der vijanden; die gaat de geestelijke en eeuwige verlossing aan, deze alleen de lichamelijke en tijdelijke verlossing.” Het woordje “zie” geeft dus des te meer aan dat de Heere een waarmaker is van Zijn Woord. God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken? (Numeri 23:19)

Hierna volgt het eerste doel waartoe wordt opgeroepen in deze Psalm, namelijk tot het loven van de HEERE. De Psalmist wekt de knechten des HEEREN op tot het loven van de HEERE. Wie moeten we onder deze knechten verstaan? De kanttekeningen verwijzen naar de priesters en de Levieten. In Exodus wordt ons de gehele tabernakeldienst beschreven en in hoofdstuk 27 gaat het o.a. over de olie voor de kandelaar die zeven lichten bevatte en die lampen gedurig

moesten worden aangestoken. In de tent der samenkomst, van buiten de voorhang die vóór de getuigenis is, zal ze Aäron en zijn zonen toerichten, van de avond tot den morgen, voor het aangezicht des HEEREN; dit zal een eeuwige inzetting zijn voor hun geslachten vanwege de kinderen Israëls. (Exodus 27:21, Leviticus 24:3) We zien hier Aäron als de Hogepriester uit de stam van Levi en zijn zonen Nadab en Abihu, Eleázar en Ithamar (Exodus 6:22). Eleázar volgde Aaron op als Hogepriester (Numeri 20:25). Dat hoofdzakelijk wordt bedoeld op de Priesters als knechten des HEEREN kunnen we ook zien in het laatste vers waar de zegenbede wordt aangehaald zoals in Numeri 6:23 die de Priesters over het volk moesten uitspreken in de bijeenkomsten.

Ze worden verder aangesproken met “gij, die allen nacht in het huis des HEEREN staat”. In het Hebreeuws staat er een uitdrukking die betekent “in de nachten”. Die uitdrukking vinden we nog drie keer terug in het Oude Testament, namelijk in Psalm 92:3 en in Hooglied 3:1 en 3:8. In Psalm 92:3 staat: “Dat men in de morgenstond Uw goedertierenheid verkondige, en Uw getrouwheid in de nachten”. Bij “in de nachten” vermelden de kanttekeningen: “Dat is, allen nacht, of nacht op nacht, verstaande bij de nacht de late avond, die tegen de morgenstond wordt gesteld. Want, naar Gods wet, zijn in Zijn tabernakel of tempel gedaan geweest vroege en spade offeranden, met lofzangen en gebeden.” In Hooglied 3:1 staat: “Ik zocht des nachts op mijn leger Hem Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet”. Bij “des nachts” vermelden de kanttekeningen: “*Hebr.* in de nachten. Hierdoor worden te kennen gegeven de grote aanvechtingen en bekoringen der Kerk, als Jesaja 21:12; 26:9 en Amos 5:18. En tegelijk wordt hier aangewezen dat de Kerk ten tijde van aanvechting en vervolging, als het schijnt dat zij verlaten is, Christus zoekt door het gebed. (Deuteronomium 4:29. Jeremia 50:4. Hosea 3:5; 5:15. Zefanja 2:3. Mattheüs 7:7)”.

Matthew Henry tekent bij deze tekst aan dat sommigen van de Levieten elke nacht in het huis des HEEREN stonden om de heilige zaken van de tempel te bewaken dat zij niet ontheiligd zouden worden, en om over de rijke voorwerpen van de tempel te waken, dat zij niet geroofd zouden worden. Toen de ark nog te midden van de gordijnen (tabernakel) woonde, was het nog meer nodig dat er gewaakt werd. Ook moesten zij er voor waken dat noch het vuur op het altaar nog de lampen op de kandelaar uitgingen.

Nu gold deze Psalm niet alleen voor het Oude Testament maar geldt ook voor het Nieuwe Testament. Denk maar eens aan hetgeen Jesaja beschrijft in hoofdstuk 66:21 aangaande de roeping van de heidenen: “En ook zal Ik uit dezelve enigen tot priesters en tot Levieten nemen, zegt de HEERE.” Met priesters en Levieten worden hier bedoeld de van God geroepen en gezonden leraars en predikanten van het heilig Evangelie. In Jesaja 54 wordt geprofeteerd over de weldaden die de Heere aan Zijn Kerk in het Nieuwe Testament zou bewijzen. In dit hoofdstuk worden de leden der Kerk ook knechten des HEEREN genoemd. Dus kunnen we het ook betrekken op alle gelovigen, zoals Calvijn terecht in zijn samenvatting van deze Psalm aangeeft. De apostel Petrus spreekt over een koninklijk priesterdom (1 Petrus 2:9) over het volk dat uit de duisternis geroepen is tot Zijn wonderbaar licht, net als Mozes spreekt over een priesterlijk koninkrijk (Exodus 19:6). Dus de knechten des HEEREN die in deze Psalm betrekking hebben op de priesters in de tempel, wordt tevens betrokken op het uitverkoren volk Gods. Johannes spreekt over dit uitverkoren geslacht die door God gemaakt zijn tot koningen en priesters om geestelijke heerschappij te voeren over de zonde en de wereld, en om geestelijke offeranden der dankbaarheid voor onze verlossing Gode toe te brengen. Matthew Henry tekent verder aan: “Het is een oproep tot ons om God te loven, wij, die als Christenen voor onze God tot priesters gemaakt zijn en tot Levieten, Jesaja 66:21. Wij zijn de knechten des HEEREN. Wij hebben een plaats en een naam in Zijn huis, in Zijn heiligdom. Wij staan voor Zijn aangezicht om Hem te dienen. Laten wij daarom de HEERE loven. Laten wij onze handen opheffen in gebed, in lofzegging, in geloften. Laten wij ons werk doen met ijver en opgewektheid en met opheffing van ons hart.”

In Jesaja 42:1 wordt gesproken over de Knecht des HEEREN, de Heere Jezus Christus, waarvan Mozes, Aäron, Jozua en David typen zijn geweest. “ZIE , Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft. Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven, Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.” Waarom wordt de Heere Jezus Christus een Knecht genoemd? Het antwoord vinden we in Filippensen 2:6-8: “Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn, Maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises.” Dit wordt verklaard met de volgende woorden, namelijk dat Hij een ware menselijke natuur heeft aangenomen, en met dezelve een gans nederigen en verachten staat, als van een slaaf of dienstknecht, om alzo voor onze zonden te voldoen, en tot onze verlossing Zijn Vader te dienen. De Heere Jezus is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen (Mattheüs 20:28). Alles moest vervuld worden wat geschreven is van Christus in de Wet van Mozes, de profeten en de psalmen.

Van de Heere Jezus Christus wordt gesproken in de lijdenspsalm 69:10 waar staat: “Want de ijver van Uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden dergenen die U smaden, zijn op mij gevallen.” De Heere Jezus Christus heeft niet alleen in de nachten, maar dag en nacht geijverd voor de eer van Zijn Vader (denk ook aan de tempelreiniging beschreven in Johannes 2:13-25). De apostel Paulus schrijft in Hebreëen 10:11: “En een iegelijk priester stond wel allen dag dienende, en dezelfde slachtoffers dikmaals offerende, die de zonden nimmermeer kunnen wegnemen; Maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechter hand Gods”. De Heere Jezus Christus is de enige Profeet, Priester en Koning. Hij moest dag en nacht zijn in de dingen Zijns Vaders (Lukas 2:49) die Zijn hemelse Vader Hem bevolen had en waartoe Hij door Zijn Vader in de wereld gezonden was. Dat kan van de aardse priesters en Leviëten, en ook van de leraars en predikanten nooit gezegd worden. De Heere Jezus Christus heeft Zijn Vader verheerlijkt en Zijn Vader heeft Hem verheerlijkt, en in Hem krijgen Zijn kinderen weer het beeld Gods terug waar in zij geschapen zijn, wat ze door de val in Adam verloren hebben. Het beeld Gods bestaande in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. In, uit en door Hem wordt God de HEERE de lof toegebracht, want uw vrucht wordt uit Mij gevonden, zegt de profeet Hosea.

2 Heft uw handen op *naar* het heiligdom en looft den HEERE.

De knechten des HEEREN worden opgeroepen om de HEERE aan te roepen en te bidden voor het volk. We zien dit ook in Psalm 28 waar David de HEERE aanroept met de woorden: “Hoor de stem mijner smekingen als ik tot U roep, als ik mijn handen ophef naar de aanspraakplaats Uwer heiligheid”. De kanttekeningen geven bij het opheffen van de handen aan dat dit vaak geschiedt in het bidden tot een teken van opheffing van het hart tot God en de verwachting van een zegen van Hem, door de Messias. Het Hebreeuwse woord¹ wat hier gebruikt wordt betekent opheffen, niet alleen van de handen maar ook van het hoofd (Psalm 24:7,9) of het opheffen van de ogen (Jesaja 40:26, 51:6). Het betekent ook het opheffen (aanheffen) van een Psalm (Psalm 81:3). Het kan ook het opnemen van een som mensen zijn zoals in Numeri 1:2 en 26:2. Als de zonen van Aäron zijn gedood door de HEERE dan roept Mozes op hen weg te dragen buiten het leger, ver van het heiligdom vandaan. Voor het woord “wegdragen” wordt hetzelfde woord gebruikt. In Psalm 121:1 wordt gesproken over het opheffen van de ogen naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. In de grondtaal wordt hier gesproken over “asha”, hetwelk betekent “ik zal opheffen”. De ogen werden opgeheven tot het gebergte van Sion en Moria, alwaar God op een bijzondere manier Zijn tegenwoordigheid tonde.

¹ Bron: Interlinear Scripture Analyzer (Interlinear Bible and Concordance Search tool).

De handen moeten opgeheven worden naar het heiligdom. De King James voegt het woordje “in” toe in plaats van “naar”. Dit woordje staat er niet in de grondtaal. Beiden zijn goed. In Psalm 28 spreekt David ook over het opheffen van de handen naar de aanspraakplaats Uwer heiligheid, daar waar de ark des verbonds staat als voorbeeld van de Messias. Het leert dat we buiten de Middelaar Gods en der mensen de HEERE niet kunnen aanroepen. Als we spreken over het opheffen van de handen in het heiligdom, dan geeft dit aan dat de knechten dit moesten doen als zij de godsdiensten volbrachten in de tabernakeldienst of in de tempel. In onze tijd dient dit door de knechten des HEEREN te gebeuren tijdens de samenkomsten, die heilige samenroepingen zijn, daar waar Gods Woord recht bediend mag worden.

Zes dagen zal men het werk doen, maar op de zevenden dag is de sabbat der rust, een heilige samenroeping; geen werk zult gij doen; het is des HEEREN sabbat, in al uw woningen (Leviticus 23:3). In de eredienst wordt de Naam des HEEREN aangeroepen, en verschijnen we samen met de prediker voor Zijn heilig aangezicht! Dat begint al met het uitspreken van het votum door de prediker: Onze hulp en onze enige verwachting is van de HEERE, Die hemel en aarde geschapen heeft, Die trouw houdt en eeuwig leeft en Die nooit laat varen de werken Zijner handen.

Calvijn zegt het volgende bij deze tekst ter overdenking: “Het betaamde hun (de knechten des HEEREN) om door de blik voortdurend op de tempel gericht te houden, des te meer opgewekt en aangespoord te zijn tot de beoefening van de godsvrucht. En nu moeten wij zien met welk doel de profeet (psalmist) hen zo vlijtig opwekt om God te loven. Want, daar niets gemakkelijker is, dan de ceremoniën te misbruiken, moeten velen onder de Levieten gedacht hebben, dat zij hun plicht volbracht hadden, als zij niets gedaan hadden dan ledig in de tempel te staan, zodat dan het voornaamste door hen verzuimd en veronachtzaamd werd. De profeet toont aan, dat dit alles beuzelachtig (ijdel, onnuttig, nietszeggend) zou zijn en niets dan een bespotting, indien de Levieten de gehele nacht in de tempel hadden gewaakt, de lampen hadden aangestoken en zich met de offeranden hadden bezig gehouden, als zij zich niet tegelijk hadden geoefend in het geestelijk dienen van God, en alle uitwendige plechtigheden in verband hadden gebracht met dit voornaamste offer, namelijk het loven van God.

Alsof hij zei: Het schijnt u een zwaar en moeilijk werk, om, terwijl anderen slapen in huis, te waken in de tempel. Maar God eist een ander en voortreffelijker werk, namelijk dat gij al het volk voorgaat in het zingen van Zijn lof. Daarom bestraft de profeet stilzwijgend de traagheid en stompzinnigheid van hen, die ledig staan in de tempel, of door beuzelen en door met elkaar te spreken de dienst van God verstoren.”

Hoe gedragen we ons tijdens de erediensten? Is er voorafgaand aan de eredienst het gebed tot de Heere, of Hij de hemelen wil scheuren en Zijn Naam wil verheerlijken? Of praten we maar wat met deze en gene over koetjes en kalfjes. Hoe is het gesteld als het gebed plaatsvindt? Als de Heere ons ook wat dat aangaat komt te onderzoeken, dan komen we er met schuld uit. Wat een zonden zelfs tijdens heilige verrichtingen. Heere, ga niet met ons in het gericht, want niemand die leeft zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn (Psalm 143:2).

3 De HEERE zegene u uit Sion, Hij, Die den hemel en de aarde gemaakt heeft.

Het zegenen door God van ons, dat is: Zijn weldoen aan ons en hier wordt ons geleerd dat te begeren. Wij behoeven niet meer te wensen om ons gelukkig te maken dan gezegend te worden door de HEERE, want zij die door Hem gezegend worden, zijn werkelijk gezegend. Dit is gesproken in het enkelvoud, betekenende: De Heere zegene elkeen van ulieden, hoofd voor hoofd. Aldus heeft God de priesters bevolen het volk te zegenen, Numeri 6:24. Sommigen verstaan dit als een wens van de psalmist over de priesters die in Gods huis dienden. De HEERE zegene u uit Sion. Te Sion was de ark des verbonds, van dewelke Zich God de Heere openbaarde, en alwaar het volk Gods verscheen om zijn gebed te doen. In Psalm 128 vinden we de aanvulling “en gij zult het goede van Jeruzalem aanschouwen, al de dagen uws levens”. Dat is, gij zult zien de gelukkige en vreedzame staat van de Kerk van

God, die toen voornamelijk te Jeruzalem was, alwaar de godsdienst en de offeranden voornamelijk geïfend werden. Wat een heerlijke belofte wordt er aan verbonden! De HEERE God is de Werker van het goed. De zegen des HEEREN, die maakt rijk, en Hij voegt er geen smart bij (Spreuken 10:22). Calvijn tekent hierover bij Psalm 128 aan: “Hij zegent uit Sion, om de gelovigen te doen gedenken aan het verbond, dat God met hen is aangegaan, want Hij had hun genadiglijk beloofd, dat Hij zich gunstig zou betonen aan hen, die Zijn wet onderhouden (door het geloof in Christus), en van hun kindsheid af zijn zij in de beginselen van deze godsvrucht opgevoed”.

Calvijn geeft bij vers 3 aan dat naar zijn inzien men gedwongen is om deze Psalm zo te verklaren dat deze alleen betrekking heeft op de priesters en de Levieten, wier ambt het was om volgens het voorschrift van de Wet in Numeri 6:23 het volk te zegenen. Nadat de profeet hen nu vermaand heeft God te loven, wijst hij hen op hun tweede plicht, namelijk om het volk in de naam van God te zegenen. Evenwel heeft God dit niet geboden, opdat de anderen (die onder het gehoor waren) nu maar zorgeloos zouden voortleven. Dat geldt ook heden ten dage, zoals: we hebben onze plicht gedaan, en hebben de zegen van God meegekregen, en nu kunnen we zorgeloos verder gaan. *Alhoewel we dit van nature toch doen, onze geloften ten spijt. Een natuurlijk mens belooft veel maar volbrengt niets.*

Calvijn vervolgt verder en zegt: maar God heeft wel gewild, dat de priesters de anderen voorgaan, opdat een ieder in zijn eigen huis zal navolgen wat er in de tempel is geschiedt. Het zegenen van het volk was hun bevolen omdat zij de Persoon van Christus vertegenwoordigen. En verder: het is niet zonder reden, dat deze twee zaken onderscheiden genoemd zijn, namelijk dat èn zij, èn God, Die de Schepper is van hemel en aarde, zouden zegenen. De benaming van Schepper is gebruikt om Zijn macht aan te duiden, opdat de gelovigen de vrijmoedigheid zouden hebben om alles van Gods hand te hopen en te verwachten. Want, wat is de wereld anders dan een spiegel van Zijn oneindige kracht, zodat zij wel erger dan waanzinnig moeten zijn, die het voor zich onvoldoende achten de gunst te genieten van Hem, aan Wien zij alle dingen onderworpen zien, en in Wiens hand zij een overvloed vinden van alle goed. Omdat echter velen op het horen van de naam Schepper er aan zouden wanhopen om ooit tot God te komen, alsof Hij zeer ver gezocht moet worden, heeft de profeet hun een symbool van Zijn nabijheid voor ogen gesteld, zodat zij in alle gerustheid en vrijmoedigheid tot Hem kunnen naderen, daar zij bemerken, dat Hij hun als het ware Zijn vaderlijke borst bood. Door de beschouwing van de hemel erkennen zij dus Gods macht en sterkte, en door Zijn woonplaats in Sion, zijn Vaderlijke liefde.

Slot

We zien dat deze Psalm allereerst is gericht tot de priesters en Levieten. Nu zouden we kunnen zeggen: tot de van God gezonden prediker. Zo zijn wij dan gezanten van Christuswege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christuswege: Laat u met God verzoenen (2 Korinthe 5:20). Tegelijk mogen we zeggen dat alle ware gelovigen een heilig priesterdom zijn, zoals ook de apostel Petrus betuigt: “Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus (1 Petrus 2:5). Mogen wij door genade weten te behoren tot dit heilig priesterdom?

Dat kan alleen door bloed en water wat uit de zijde van Christus kwam (Johannes 19:34). Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, *namelijk* Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het Die getuigt dat de geest de waarheid is (1 Johannes 5:6 ev). De Geest ziet op de Heilige Geest der aanneming tot kinderen, Die ons gegeven is, want deze Geest getuigt met onze geest dat we kinderen Gods zijn (Romeinen 8:16). Het bloed ziet op de rechtvaardigmaking, op de vergeving der zonden en de verzoening met God. Het water ziet op het water van de Heilige Geest waardoor wij gereinigd en wederom geboren worden, en met Christus verbonden worden. Water en bloed kwam gelijktijdig uit de zijde van Christus, niet vermengd, maar wel onderscheiden. Als een

zondaar rechtvaardig verklaard wordt dan krijgt deze de volkomen gerechtigheid en heiligheid toegerekend (1 Korinthe 1:30), en die wordt door het geschonken geloof ontvangen en gemijnd. Dan wordt niet minder dan de Persoon van Christus ontvangen, want de zaligheid is Christus Zelf. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Daardoor is vervuld hetgeen afgebeeld was door de ceremoniën van het Oude Testament, die meest bestonden in reinigingen met water en bloedstorting van de beesten die geofferd werden. In Christus is alles vervuld en zijn al de beloften ja en amen. Mogen we Hem kennen en de kracht Zijner opstanding?

We zijn aan het slot gekomen van de liederen Hammaäloth, de liederen van het opgaan. En alleen dan zal er bij ons in waarheid een opgaan zijn tot de Heere, als we niet vreemd zijn aan de trekkingen van de Heilige Geest. Alleen als Gods werk in ons gevonden wordt, kan er sprake zijn van een opgaan van de ziel tot God. En telkens opnieuw, als de Heere weer overkomt, als Hij ons weer eens uitdrukt uit de vallei des doods, waarin wij steeds weer terecht komen, is er geestelijk sprake van een opgaan tot de Heere. Ook zijn er onderscheiden trappen in het geestelijk leven, waarin we nu eens met deze. dan weer met die waarheid werkzaam zijn. De liederen Hammaäloth spreken dus van een (geestelijk) opgaan. Welgelukzalig zij, die er kennis aan mogen hebben, die dus niet alleen opgaan naar Gods huis, maar van wie de ziel ook mag opgaan tot God.

Dan is vervuld wat in de zegenbede is uitgesproken: De HEERE (de Ik zal zijn die Ik zijn zal) zegene u uit Sion, Hij Die de hemel en de aarde gemaakt heeft. Maar ook die God, Die een nieuwe hemel en een nieuwe aarde bereid voor al diegenen die op aarde mochten delen in de herschepping, door de verkiezende liefde van God de Vader, door de Zoon Die de zaligheid verworven heeft en het verlorene zoekt, en door de Heilige Geest, Die Heere is en levend maakt.

Zingen: Psalm 27:3

Och, mocht ik *in die heilige gebouwen,*

De vrije *gunst, die eeuwig* Hem bewoog;

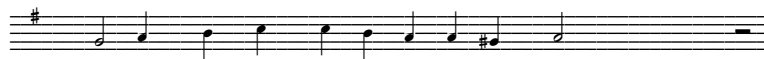
Zijn lieflijkheid en *schonen dienst* aanschouwen!

Hier weidt mijn oog *met een verwondrend* oog.

Want *God zal mij, opdat Hij* mij beschutt',

In *ramp en nood* versterken in Zijn hut;

Mij bergen *In't verborgen* van Zijn tent

en op een *rots verhogen* uit d' ellend'.

Pauze

Vragen

1. Laten we met elkaar eens kijken naar de Psalmen 120-134 en het bedevaartsboekje volgen zoals Dächsel beschrijft. Vinden we dit terug in de genoemde Psalmen?
2. Wat is een knecht des HEEREN? Wie is dé Knecht des HEEREN en wat is Zijn werk?
3. Noem eens enkele Bijbelgedeelten waar kinderen Gods voorkomen die in de dagelijks in de tempel verkeerden, of die verlangden naar Zijn tempel?
4. Wat geeft het opheffen van de handen aan?
5. Er zijn Joden die de bouw van een derde tempel begeren. Is dat Bijbels?
6. Waarom wordt de zegenbede uit Numeri aan het einde van elke samenkomst in Gods huis uitgesproken?

Zingen: Psalm 134:3

Dat 's *HEEREN* zegen op u daal';

Zijn *gunst uit Sion* u bestraal'.

Hij *schiep 't heelal*, Zijn Naam ter eer:

Looft, looft dan *aller heren HEER*'!

Dankgebed